

oběti ráje

kristina ohlssonová

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Kristina Ohlssonová

Oběti ráje

oběti ráje

kristina ohlssonová

Copyright © Kristina Ohlsson, 2012
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Luisa Robovská, 2014

ISBN 978-80-7473-247-8 (PDF)

Washington, D.C., USA

Jednoho brzkého večera směřuje k pobřeží USA let číslo 573. Pod řídicí věží, v níž čeká Bruce Johnson, se do nedohledna táhnou přistávací dráhy. Ve věži panuje ticho. Bruce si téměř ani neuvědomuje, že zadržuje dech. Zatím nedostali zprávu. Dosud nevědí, zda letadlo bude smět přistát.

Podél přistávacích drah stojí zástupy policejních aut, sanitek a hasičských vozů.

Nikdo netuší, jak drama skončí. Zda dojde na nejhorší. Černě oděné členy zásahové jednotky není vidět, Bruce však ví, že čekají ve tmě se zbraněmi v rukou. Hlavou mu bleskne:

Zastřelíme rukojmí. To je pravidlo číslo jedna.

Jak ho to jenom napadlo? Střílení rukojmích samozřejmě nikdy pravidlem nebylo. FBI by se nikdy nedopustila něčeho tak kontraproduktivního. Pravidlo číslo jedna zní: Za žádných okolností s teroristy nevyjednávat.

Což také dodržují. Od samého začátku, kdy letadlo vzlétlo ze stockholmského letiště Arlanda, se řídili zásadou nepřístupovat za žádnou cenu na kompromisy. Do Stockholmu se chtěl Bruce už dlouho podívat, ale nejspíš na to nikdy nedojde. Proč by člověk, jako je on, jezdil do Švédska?

Na palubě Jumbo Jetu se nachází více než čtyři sta cestujících. Letounu začalo docházet palivo a kapitán požádal o povolení k přistání.

Bruce netuší, jak se situace vyvine. Stále čeká na pokyny svého nadřízeného. Ve Švédsku bude za půl hodiny půlnoc. Moc dobře ví, co dokáže s člověkem udělat nevyspání, a snaží se podle toho řídit. Jeho kolegové ve Švédsku určitě uvažují podobně, jenže nemají na vybranou. Celý den komunikoval se stejnými lidmi. Při takovém spádu událostí nebyl na střídání čas. Někdo poznamenal cosi v tom smyslu, že Švédům stačí méně spánku, dokonce i teď na podzim, jelikož je ve Švédsku dlouho světlo v létě. Třeba je to pravda. Kdo ví.

Vzdušný prostor nad letištem je prázdný. Veškeré přílety byly odkloněny do jiných měst a všechny odlety byly odloženy. Novinářům je přístup na letiště zakázán, Bruce je však tuší daleko za policejními zátarasy a ví, že drží teleobjektivy, s nimiž by dohlédli až do Číny. Novináři cvakají fotoaparáty jako o závod ve snaze ulovit co nejvíc rozmazaných snímků.

Vtom zazvoní telefon a Bruce sebou trhne. Volá jeho nadřízený.

„Je rozhodnuto. Vybrali si nejhorší možnost.“

Bruce odloží telefon a natáhne se po druhém přístroji. Chvíli ho váhavě svírá v ruce, než vytočí číslo, které se naučil nazpaměť.

Je rozhodnuto. Letadlo nedoletí do cíle.

Rozhodli se postupovat podle neexistujícího pravidla.

To znamená jediné – smrt rukojmích.

O den dříve

Pondělí 10. října 2011

1

Stockholm, 12:27

Nevinnost zmizela v nenávratnu.

Kolikrát jen ho ta myšlenka napadla? Celé to začalo pokusem o teroristický útok v centru Stockholmu během předvánoční nákupní horečky. Ve Švédsku se poprvé odpálil sebevražedný atentátník, což otřáslou celou společností. Co bude následovat? Přiřadí se Švédsko k zemím, jejichž obyvatelé se ze strachu před teroristy neodvažují vycházet na ulici?

Nikoho ta událost neznepokojila tak jako předsedu švédské vlády.

„Jak se s tím naučíme žít?“ zeptal se jednou pozdě večer, když si v setmělé budově Úřadu vlády nalil společně s kolegy sklenku koňaku.

Co na to lze odpovědět?

Sebevražedný útok měl ničující důsledky. Především morální. Rozbil napadrt spoustu hodnot. Novopověšený ministr spravedlnosti s podivem sledoval, jak otřesení občané v zájmu zvýšení bezpečnosti požadují zpřísnění zákonů. To byla voda na mlýn xenofobní strany, která se pouhých pár měsíců před útokem dostala do parlamentu a teď hlasitě volala po zjednání pořádku.

„Boj proti terorismu se musí stát naší prioritou,“ prohlásila ministryně zahraničí na jedné z prvních schůzí vlády po útoku. Jako by to ostatním nebylo jasné.

Všichni pošilhávali po novém ministru spravedlnosti, který nastoupil do funkce pouhých pár týdnů nato.

Muhammad Haddád.

Někdy se sám sebe ptal, zda všichni věděli, co bude následovat, a proto do funkce jmenovali právě jeho. Z alibismu. On jediný mohl provést potřebné kroky, aniž by ho kdokoli mohl nařknout z rasismu. První muslim na postu švédského ministra spravedlnosti. Nová posila strany. Za svou krátkou politickou kariéru dosud nemusel čelit žádné kritice. Až se mu to občas hnusilo. Dobře si uvědomoval, nakolik ho jeho původ a náboženské vyznání zvýhodňují. Na druhou stranu se však nedalo říct, že by si své úspěchy nezasloužil. Byl skvělý právník a už v mládí se rozhodl pro dráhu advokáta v oblasti trestního práva.

Jeho klienti ho nazývali kouzelníkem. Nespokojoval se jen s výhrou, požadoval i nápravu. Do Švédska přišel v patnácti letech. Teď, o třicet let později, věděl, že se do rodného Libanonu už nikdy nevrátí.

Ozvalo se zaklepání a do dveří nahlédla sekretářka.

„Volali z tajné policie. Budou tu za půl hodiny.“

Ministr telefonát očekával. Zaměstnanci policie chtěli prodiskutovat jednu bezpečnostní záležitost a Muhammad Haddád jim jasně vysvětlil, že by se schůzky rád osobně zúčastnil, ač je to neobvyklý postup.

„Kolik jich bude?“

„Tři.“

„I Eden Lundellová?“

„I ta.“

Toto sdělení ministra uklidnilo.

„Zaveďte je do velkého zasedacího sálu a ostatní informujte, že se tam sejdem pět minut před začátkem.“

2

12:32

„Za chvíli musím jít. Mám se zúčastnit jedné důležité schůzky.“

Fredrika Bergmanová pohlédla nejprve na hodinky a poté na svého bývalého nadřízeného Alexe Rechta.

Ten pokrčil rameny.

„Nevadí. Sejdeme se jindy, až budeme mít víc času.“

Fredrika mu věnovala srdečný úsměv.

„Vždycky tě ráda uvidím.“

Jednou z nevýhod změny Fredričina působiště byl i nedostatek dobrých restaurací v okolí její kanceláře, kam by se dalo zajít na oběd. Teď seděli v průměrné asijské restauraci na pěší třídě Drottninggatan, kterou vybral Alex. Fredrika by tam jinak nikdy nezašla.

„Příště vybereš podnik ty,“ slíbil jí Alex, jako by jí četl myšlenky.

Což vlastně dovedl. Fredrika před ním nikdy nedokázala zakrýt, co si myslí.

„Tady není moc na výběr,“ pokrčila rameny a odstrčila talíř. Za půl hodiny jí začínala porada a chtěla být v kanceláři s předstihem.

U stolu se rozhostilo ticho. Pročpak? uvažovala Fredrika. Možná už stihli probrat všechno, co měli na srdci. Jednoduchá témata nevedoucí ke zbytečně bolestným diskusím. Alexovu novou práci u státní policie

i Fredričino nové místo na ministerstvu spravedlnosti. Její druhou mateřskou dovolenou se synem Isakem v New Yorku, kde Fredričin manžel Spencer pracoval na univerzitě.

„Mělas nám říct, že se budete brát. Aspoň bychom vám poslali gratulaci,“ zopakoval Alex už podruhé nebo potřetí.

„Brali jsme se potají,“ vylouvala se Fredrika. „Na svatbě nebyli ani moji rodiče.“

To jí matka ještě neodpustila.

„Američani se tě nepokusili zlákat?“ usmál se Alex.

„Myslíš newyorskou policii?“

Alex přikývl.

„Bohužel. To by byla pořádná výzva.“

„Kdysi jsem byl v New Yorku na školení. Jsou to normální policajti jako všichni ostatní. Na něco jsou machři a na něco zase míň.“

K tomu Fredrika neměla co říct. V New Yorku nepracovala ani hodinu. Celý její život se tam točil kolem dvou dětí a Spencerova psychického stavu. Poté, co ho před dvěma lety jedna studentka obvinila ze znásilnění, nebylo nic jako dřív. Když zjistili, že Fredrika čeká druhé dítě, nejprve se oba shodli na potratu.

„Další dítě nezvládneme,“ prohlásil Spencer.

„Teď na to není správný čas,“ souhlasila Fredrika.

Potom se na sebe dlouze zadívali.

„Necháme si ho,“ pronesl Spencer.

„Samozřejmě,“ přikývla Fredrika.

Alex s cinknutím odložil hrneček od kávy na podšálek.

„Čekal jsem, že se vrátíš k policii,“ poznamenal.

„Myslíš po návratu z New Yorku?“

„Jo.“

Fredrice najednou začalo vadit hlučení lidí u okolních stolů.

Promiň, chtěla říct. Promiň, že jsem tě nechala čekat, ačkoli jsem od začátku věděla, že už se nevrátím.

Přes rty jí však nepřešlo ani slovo.

„Ale samozřejmě chápu, že nabídka z ministerstva spravedlnosti se neodmítá,“ doplnil Alex. „Taková šance se člověku nenaskytne každý den.“

Nešlo o nabídku. O to místo jsem se sama ucházela. Věděla jsem, že návrat k vám na Kungsholmen bych psychicky nezvládla.

Odhrnula si z čela pramen vlasů a přikývla.

„To je fakt.“

Nebylo co dodat. Po případu němé spisovatelky a hrobu v Midsommarkransenu, který Alexův tým vyšetřoval na jaře roku 2009, bylo všechno ztraceno. Verdikt vedoucí personálního oddělení Margarety Berlinové o rozpuštění Alexova speciálního týmu, jemuž Alex několik let velel, nebyl pro nikoho překvapením. Tým přestal vykazovat výsledky, Alex vkládal veškerou energii do svého nového vztahu s Dianou Trolleovou a Fredrika navíc otěhotněla.

„Neozval se ti Peder?“

Alex sebou při zvuku kolegova jména trhl.

„Ne. Tobě jo?“

Fredrika smutně zavrtěla hlavou.

„Naposledy jsem s ním mluvila, když si v práci balil věci. Ale slyšela jsem..., že na tom není moc dobře.“

„To já taky.“ Alex si odkašlal. „Minulý týden jsem potkal jeho manželku. Trochu se rozprávěla.“

Fredrika se pokusila představit si peklo, kterým si Peder musel projít, ale nešlo to. Ani nevěděla, kolikrát už se o to pokoušela, nicméně pokaždé to bylo stejně nemožné.

Některé rány se nikdy nezahojí. Ať děláme, co děláme.

Věděla ovšem, že Alex je jiného názoru. Měl za to, že by se Peder měl sebrat a jít dál. Proto se o něm také nezmínila dřív.

„Musí se přestat chovat, jako by měl monopol na smutek,“ prohlásil Alex a použil přitom stejná slova jako vždycky, když na Pedera přišla řeč. „Na světě je spousta lidí, kteří ztratili někoho blízkého.“

Alexovi před pár lety zemřela manželka na rakovinu, tudíž důvěrně znal všechny temné propasti smutku. Fredrika však byla toho názoru, že mezi umíráním na rakovinu a vraždou je podstatný rozdíl.

„Myslím, že Peder teď nedokáže svoje pocity ovládat,“ namítla opatrně, vážíc slova. „Smutek se změnil v nemoc.“

„Vždyt chodil k psychologovi.“

Oba zmlkli. Raději do té debaty nechtěli hlouběji zabředávat. Věděli, že by se nejspíš zase pohádali.

„Už musím jít,“ pronesla Fredrika a začala si sbírat věci. Kabelku, šátek, bundu.

„Víš, že u mě máš vždycky dveře otevřené.“

Fredrika se zarazila. To nevěděla.

„Díky.“

„Jako kriminalistka jsi byla skvělá, Fredriko.“

Fredrice se rozhořely tváře a zamlžil se jí pohled.

Alex se tvářil, jako by chtěl ještě něco dodat, Fredrika ho však přerušila tím, že vstala. Venku na rušné pěší třídě ji Alex objal.

„Taky mi chybíš,“ pošeptala mu Fredrika.

S těmi slovy se rozešli.

Kriminální komisař Alex Recht měl za sebou dlouhou a úspěšnou kariéru. V roce 2007 byly jeho zdary korunovány tím, že byl pověřen sestavením speciálního vyšetřovacího týmu čítajícího několik málo špičkových policistů, jimž v případě potřeby pomáhaly externí posily. Jako prvního si Alex vybral mladého a ambiciózního Pedera Rydha, z něhož se vyklubal velmi schopný, ačkoli trochu výbušný vyšetřovatel trpící občasnými

excesy. Alex si zpětně kladl otázku, zda sám také nene-
se vinu na předloňské tragédii, která Pedera stála slu-
žební průkaz. Vinu však necítil. Ten příšerný případ se
podepsal na všech. Nejvyšší cenu za něj ovšem zaplatil
Pederův bratr Jimmy.

Alex věděl, že by se tím případem, který ho o tolik
připravil, neměl zaobírat donekonečna. Po náhlé ztrátě
Pedera to šlo s týmem rychle z kopce. Fredrika Berg-
manová, jediná vyšetřovatelka, kterou si Alex sám ne-
vybral, nýbrž která mu byla přidělena, ztratila pověst-
nou jiskru, a když navíc podruhé otěhotněla, její přínos
pro tým klesl na nulu.

Alex musel uznat, že si zpočátku vůbec nepadli do
noty. Fredrika nebyla policistka, nýbrž civilní zaměst-
nankyně, a především teoretička, která podle něj ne-
měla zájem o policejní práci ani nadání k ní. Dlouho
se ji proto snažil obcházet a svěřoval jí jen nejsnadnější
úkoly. Až jednoho dne zjistil, že se mýlil. Ukázalo se,
že Fredrika má pro práci vyšetřovatele mimořádný ta-
lent. Horší to bylo se zájmem. Alex jasně cítil, že se jí
u policie nelíbí, a to bylo těžké změnit. Musela by sama
chtít. Jednoho dne se však všechno obrátilo.

Když pak Alexův tým dostal na starost případ za-
vražděné Rebecy Trolleové, vrátila se Fredrika předčas-
ně z mateřské dovolené. Toho jara byl jejich tým na
vrcholu sil.

Alex nyní sebral ze stolu prázdný hrnek a šel si do
kuchyňky dolít kávu. V současné době působí u státní
policie. Je to dobrá práce v dobrém týmu. Řeší zajímavé
případy brutální a organizované kriminality. Přesto se
mu stýská po dřívějším životě. Po době, než to s týmem
začalo jít od desítky k pěti. Dnešní oběd s Fredrikou mu
připomněl, oč všechno přišel.

Bylo mu samozřejmě jasné, že Fredrika chtěla tým
opustit a místo na ministerstvu si našla sama. Těžko jí to

mohl zazlívát. Schopní lidé jako ona nikdy nevydrží na jednom místě dlouho. Nevěděl, co teď Fredrika přesně dělá. Pochopil, že nějak spolupracuje s tajnou policií, ale raději se do toho tématu nechtěl pouštět podrobněji.

Měl plnou hlavu jiných myšlenek.

A především lidí, o něž tak či onak přišel.

„Nemůžeš pořád všechno v hlavě takhle přemítat,“ kladla mu předešlého dne na srdce Diana. „Musíš udělat za minulostí tlustou čáru.“

Diana Trolleová.

Bez ní by byl ztracený.

Stejně dobře jako on věděla, co znamená smutek a jak dokáže bolet. Občas přemýšlel, jestli by se do sebe vůbec zamilovali, nebýt zoufalství, které jim bylo společné.

A nebýt smutku.

Stesku.

Bolesti.

Samozřejmě vždycky věděl, že těžké rány existují a člověk s nimi musí počítat. Patří k životu. Nebo snad ne? Vzpomněl si na Pедера a znovu se v duchu rozčílil. Měl by se už sebrat. To se chce ve smutku utápět celý život, nebo co?

Kdyby se s minulostí dokázal vyrovnat, mohl zůstat u policie. Spolu s ním a s Fredrikou. A o to vlastně šlo. Alex nedokázal přenést přes srdce ztrátu kolegy, s nímž se mu tak skvěle spolupracovalo. Věděl, že je nespravedlivý, ale nedokázal mu to prominout.

Z myšlenek ho vytrhl jeho nadřízený, který nahlédl do dveří.

„Máme tu vyhrožování bombovým útokem,“ oznámil.

„Beru si to na starost,“ přikývl Alex rychle a vstal.

Bombový útok. Domy rozmetané na kusy. Stejně tak lidé. Zlo v nejčistší podobě.

O chvíli později už byl s případem blíže obeznámený. Nejednalo se o jednu, nýbrž hned o čtyři potenciální bomby v různých částech Stockholmu. Mimo jiné i v budově Úřadu vlády.

Alex nevěřil vlastním uším.

Čtyři bomby? Co to má sakra znamenat?

3

12:32

Odkud se bere všechen ten hněv?

Eden Lundellová na tu otázku marně hledala odpověď. Protože byla velitelkou protiteroristické jednotky tajné policie, očekávalo se od ní, že bude mít na každý případ, který dostane na starost, jasný názor. Jí však myšlenkové pochody vedoucí k nejšílenějším činům připadaly nepochopitelné.

Právě teď měla na stole několik případů a musela rozhodnout, na který se zaměří jako první. Rozpočet nebyl nafukovací a Eden chtěla vidět výsledky. Trpělivost nikdy nebyla její silnou stránkou a u tajné policie se to nijak nezlepšilo.

Kdybychom jen dokázali pochopit původ hněvu, jeho zdroj.

Hněvu, který zbavuje mladé lidi úcty k životu a který plodí násilí jen proto, aby takoví lidé prosadili změny, jež jsou podle nich nezbytné. Hněvu, který vede k teroristickým útokům. Eden si mnohokrát kladla otázku, co by se asi muselo stát, aby sama překročila onu pomyslnou hranici. Co by ji přimělo sáhnout po zbrani a použít ji proti obyvatelům vlastního státu, k nimž dosud necítila žádnou antipatii?

Co by mě dohnalo ke spáchání nejhoršího ze všech hříchů?

Pravděpodobně láska k vlastní rodině. Kdyby jejím rodinným příslušníkům hrozilo nebezpečí nebo je postihlo neštěstí.

Bože chraň, aby mě k tomu něco dohnalo. To bych neznala slitování.

Ovšem hněv, s nímž se Eden během své práce setkávala, obvykle nepramenil z osobních pohnutek. Nenávist klíčila v mladých lidech ze zcela jiného důvodu. Vysvětlovat celý jev pouze jediným faktorem by bylo přinejmenším neseriózní, ačkoli právě po tom mnozí volají.

Eden systematicky procházela nejnovější materiály jistého případu. Byla to velice útlá složka. Tajné informace, které se jim podařilo získat, byly zcela jednoznačné. Skupina podezřelých mladíků financující přípravu teroristických útoků v Kolumbii. Informace ovšem nebylo možné použít u soudu, a pokud by měli být mladíci odsouzeni, musela by si tajná policie opatřit vlastní důkazy.

Bohužel se často stávalo, že mezi neoficiálními informacemi a oficiálními důkazy byl diametrální rozdíl, což vždy vedlo k jedinému výsledku: státní zástupce prohrál – ať už u soudu, nebo ještě před začátkem trestního řízení –, což vzbuzovalo dojem, že tajná policie je slabá a neschopná. Jako by pořád dokola pronásledovala nevinné lidi, kteří nikomu nezkřivili ani vlásek.

Eden nechápala, proč se okolo toho vždycky nadělá tolik humbuku. U státní policie, kde působila dřív, se zdaleka nezabývala jen případy, které byly úspěšně vyřešeny, a přece tyto nevyřešené záležitosti nepřitahovaly zdaleka tolik pozornosti médií ani veřejnosti. Po sebevražedném útoku ve Stockholmu se nicméně mnohé změnilo. Veřejnost i média začaly klást na policii vyšší nároky. Kdyby Eden nevyhrála poslední soudní případ, měla by teď nejspíš ze života peklo.

Ozvalo se zaklepaní na dveře. Eden zavolala „dále“ a dovnitř vešel Sebastian, šéf analytického oddělení. Eden mu přistrčila složku ležící na stole.

„Co si o tom myslíš?“

„Pořád totéž. Na ty kluky nic víc nenajdeme. Nech to plavat.“

Eden zamyšleně přikývla.

„A co ty peníze, které posílají teroristům v Jižní Americe?“

Sebastian pokrčil rameny.

„Pokaždé nemůžeme vyhrát.“

Eden hodila desky do skříně a zabouchla dvířka. Ve chvíli, kdy jí případ zmizel z očí, se pro ni stal minulostí. Raději se zaměří na Zakaríju Chalífiho, který byl na rozdíl od svých kumpánů zproštěn obžaloby.

„Kdy máme být na ministerstvu?“

„Za půl hodiny. Říkal jsem si, že bychom mohli jít pěšky.“

S tím Eden souhlasila. Aspoň by si stihla cestou zapálit a promyslet si argumenty, aby ministr spravedlnosti pochopil, že Alžířana Zakaríju Chalífiho musejí vyhostit ze země.

Téhož názoru byl mimochodem i Vrchní imigrační soud, a navíc měli dostatek důkazů, takže by to nemělo být tak těžké. Jen co Chalífi opustí Švédsko, budou moct za operací Ráj definitivně udělat tlustou čáru.

Schůzka se konala v odlehlé chodbě ministerstva v zasedací místnosti, která poskytovala dostatek soukromí. Kromě ministra spravedlnosti se jí zúčastnili také jeho náměstek, odborný poradce a několik úředníků. Mezi poslední jmenované patřila i Fredrika Bergmanová.

Zástupci tajné policie se na ministerstvo spravedlnosti dostavili s žádostí, aby bylo jistému cizímu státnímu příslušníkovi odebráno povolení k pobytu, jelikož by mohl představovat pro zemi vážné bezpečnostní riziko. Případ putoval z imigračního úřadu k Vrchnímu imigračnímu soudu a teď leží na ministerstvu.

Fredrika si nemohla nevšimnout zasedacího pořádku u stolu. Zástupci ministerstva na jedné straně, pří-

slušníci tajné policie na straně druhé. Všichni policisté se představili a uvedli svou pozici. Ve všech případech se jednalo o vedoucí posty: velitelka oddělení, velitel jednotky, šéf analytického oddělení. Velitelka protiteroristické jednotky, která se představila jako Eden Lundellová, páchla cigaretovým kouřem. Měřila nejméně metr osmdesát a měla tak medovou barvu vlasů, že Fredrika ihned vyloučila, že by mohla být přirozená. Zápach kouře ji překvapil. Tak hezké a upravené ženy obvykle nekouří.

„Začneme,“ rozhodl ministr. „Máme na to půl hodiny.“

Vedoucí analytického oddělení položil na stůl aktovku s notebookem. Naučeným pohybem ji otevřel, počítač vytáhl a zapnul ho. Eden se natáhla a připojila laptop ke kabelu na stole.

„Můžete zapnout projektor?“ požádala Fredriku.

Hovořila sípavě s těžko definovatelným přízvukem. Prsty měla dlouhé a štíhlé, s nenalakovanými nehty. Kdyby si je nechala narůst a nalakovala si je narudo, žádný muž by ji neodmítl, pokud by ho pozvala k sobě domů. Fredrika si také všimla, že dotyčná má na levém prsteníčku prstýnek. Buď je zasnoubená, nebo vdaná. To bylo stejně překvapivé zjištění jako to, že kouří.

„Jistě,“ přikývla Fredrika a dvěma stisknutími dálkového ovladače zapnula projektor zavěšený pod stropem.

Analytik spustil prezentaci. Na plátně se objevila první stránka. Modré pozadí, v pravém horním rohu logo tajné policie složené z množství bílých teček. Nadpis byl jednoduchý:

Případ Zakaríja Chalífi

Následovala další stránka:

Úvod

Slova se ujala Eden Lundellová:

„Jak všichni víte, Zakaríja Chalífi figuroval v jednom případě, o němž minulý týden rozhodl vrchní soud.“

Státní zástupce usiloval o Chalífiho odsouzení za přípravu teroristického činu, nicméně nakonec byl Chalífi zproštěn obžaloby a propuštěn na svobodu.“

Velitel oddělení a nadřízený Eden Lundellové si odkašlal. Eden pokračovala:

„V tomtéž případě jsme ale dosáhli odsouzení dvou hlavních aktérů, původem ze severní Afriky. Dokázali jsme jim, že se několik měsíců před svým zatčením zabývali přípravami velkého útoku na švédský parlament. Během zatýkání jsme u nich našli téměř hotovou bombu a materiál na výrobu minimálně dvou dalších. Myslíme si, že útok hodlali uskutečnit v den velké parlamentní debaty o integraci přistěhovalců, na kterou se už tak dlouho čeká.“

„Ta debata se uskuteční zítra dopoledne,“ podotkl ministr spravedlnosti.

Při té zmínce se Fredrika bezděčně otřásla. Po debatě o integraci přistěhovalců volali jen xenofobové a rasisté. Že by právě tato událost měla být cílem dvou mužů odsouzených za přípravu teroristického útoku? V tom případě by útok museli plánovat hodně dlouho předem a čekat na vhodnou příležitost, jelikož o debatě se nyní vědělo jen pár týdnů.

„Jsme přesvědčeni o tom, že oba odsouzení byli jediní pachatelé. Nasvědčují tomu všechny naše analýzy a nevidíme důvod je zpochybňovat. Proto jsme v parlamentu před debatou nepožadovali zvýšení bezpečnostních opatření oproti původnímu plánu. Kolegové z kriminální policie podnikli rozsáhlá opatření, aby debata proběhla v klidu.“

No ovšem, pomyslela si Fredrika. Pokud chce člověk odstranit demokracii, ale hraje podle demokratických pravidel hry, bezpečnostní složky mu ještě pomohou.

Velitel oddělení projev své podřízené přerušil.

„Jsme rádi, že vrchní soud ty dva odsoudil. Naši prioritou bylo včas zmařit teroristický útok. Pořád nám někdo vyčítá, že děláme příliš, nebo naopak málo, moc pozdě, nebo naopak moc brzy.“

Fredrika přesně věděla, jak to velitel oddělení myslí. Jakmile tajná policie dostala nějaký případ až k soudu, který ale podezřelé zprostil obžaloby, čelila často zdrcující kritice. Nemluvě o těch případech, kdy se jí ani nepodařilo dosáhnout trestního stíhání zatčeného. Fredrika si mnohokrát říkala, na jak tenkém ledě se tajná policie musí pohybovat, a v duchu se ptala, jestli by sama vůbec dokázala vykonávat tak nevděčnou práci.

Jenomže potom došlo k teroristickému útoku na ulici Drottninggatan a karta se obrátila. Titíž novináři, kteří dříve policisty kritizovali za příliš tvrdý postup, jim náhle vyčítali nemístnou pasivitu. Jak to, že policie o sebevražedném atentátníkovi, který se odpálil v centru Stockholmu, nic nevěděla? Vždyť měl účet na Facebooku!

Kdo by chtěl žít v zemi, kde tajné služby monitorují Facebook? pomyslela si tehdy Fredrika. Takových lidí bylo ale zřejmě dost.

Eden Lundellová pokračovala a Fredriku napadlo, k čemu tak může mít policie s sebou analytika. Asi ne jenom na nošení počítače.

„Vrchní soud sice minulý týden odsoudil jen dva pachatele, ovšem v jejich okolí jsme identifikovali další podezřelé osoby,“ pokračovala Eden Lundellová. „Mezi nimi i Zakaríju Chalíffího.“

Prstem ukázala na fotografii na promítacím plátně.

„Proti němu jedinému jsme měli dostatek důkazů, abychom ho mohli vzít do vazby a zahájit proti němu trestní stíhání.“

Ministr spravedlnosti naklonil hlavu k rameni.

„Odsoudit někoho za terorismus je ve Švédsku složité, což je podle mého názoru dobře.“

„To jistě.“

Chvíle ticha.

„Jsme tady kvůli Zakaríjovi Chalífímu,“ vysvětlila Eden Lundellová.

Ostatní pozorně poslouchali.

4

13:12

Zakaríja Chalífí přišel do Švédska v roce 2008. Žádost o azyl odůvodnil tvrzením, že ho v rodné zemi pronásleduje rodina jeho zesnulé manželky. Uvedl, že jeho ženu, kterou ještě před svatbou přivedl do jiného stavu, zabila její vlastní rodina a že jeho by jistě stihl podobný osud, kdyby v Alžírsku zůstal.

„Na jaře jsme zachytili určité náznaky, že ve Švédsku probíhá příprava několika teroristických útoků a že dotyčné skupiny jsou napojené na teroristy z jiných evropských zemí. Pouze v jednom případě však bylo možné brát tyto informace vážně.“

Na plátně se objevila další stránka prezentace zobrazující fotografie tří mužů, jejichž tváře Fredrika znala z médií. Dva z nich minulý týden odsoudil vrchní soud, třetím byl právě propuštěný Zakaríja Chalífí.

„Na Chalífího jméno jsme narazili poměrně pozdě, ale pak se najednou začalo objevovat kolem hlavních podezřelých nápadně často. Během jednoho odposlouchávaného telefonátu jeden z odsouzených řekl, cituji: *Dojed' pro to, o čem jsme včera mluvili*, načež Chalífí vyzvedl zásilku obsahující důležité látky, které, jak jsme později zjistili, byly součástí připravované bomby.“

„Chalífí před soudem vypověděl, že netušil, co zásilka obsahuje,“ namítl náměstek ministra.

„To je sice pravda, ovšem na záběrech kamer je z jeho chování patrná velká nervozita. Než vešel do obchodu, několikrát se rozhlédl na všechny strany, a totéž udělal, než pak došel s balíkem k autu. Když usedal za volant, úplně z něj crčel pot. Jeden z odsouzených navíc při výslechu přiznal, že jim Chalífi pomáhal.“

„Výpověď vzal ovšem později zpátky, ne?“ poznamenal ministr.

„Ano,“ přikývla Eden Lundellová. „Musíme přiznat, že nás to překvapilo. Před začátkem soudních jednání popisoval dotyčný Chalífiho roli zcela jednoznačně. Upřímně řečeno nevíme, proč se pak u soudu začal tak cukat. Snažili jsme se zjistit, jestli mu někdo nemohl vyhrožovat, ale odmítl nám odpovídat na otázky. Jediné, co jsme z něj dostali, bylo tvrzení, že si popletl dva různé lidi a řekl nám špatné jméno. Tomu ale nikdo z nás nevěří. U výslechu mluvil pravdu a před soudem lhal.“

Ministr spravedlnosti mlčky naslouchal a Eden Lundellová pokračovala:

„Navíc se ukázalo, že Chalífi nebyl v kontaktu s osobami podezřelými z terorismu poprvé. Zpětně jsme zjistili, že jeho jméno figurovalo už v jednom případě z roku 2009, tedy z téhož roku, kdy mu bylo uděleno povolení k pobytu. Udržoval tehdy kontakty s několika osobami podezřelými z financování terorismu v zahraničí. Případ jsme ale bohužel museli odložit pro nedostatek důkazů.“

Na plátně se objevil další snímek.

Fredrika i ostatní se na něj se zájmem zadívali.

„Chalífiho osobní údaje se nám podařilo získat díky jisté tajné operaci mapující kontakty teroristů. V seznamu jsme měli několik neidentifikovaných telefonních čísel. Později se ukázalo, že jedno z nich patří Chalífiimu. Tehdy jsme taky zjistili, že jeho číslo navíc

figurovalo i v jedné operaci, kterou jsme zahájili začátkem roku po těch výhrůžkách teroristickými útoky ve Francii.“

Ministr spravedlnosti se zatvářil ustaraně.

„Do toho byl taky zapletený?“

„Jistě to nevíme, ale před těmi útoky byl v úzkém kontaktu s jedním z pachatelů, kterého letos na jaře Francouzi odsoudili. Tehdy jsme ovšem ještě nevěděli, komu to číslo patří.“

Fredrika zpozorněla. Odposlechy telefonních hovorů a monitorování volaných a volajících čísel byly mocné nástroje. Poznala to na vlastní kůži v podstatě u všech případů, na nichž kdy u policie pracovala. Stačí jen pochopit, jak spolu nejrůznější telefonní čísla souvisejí, ačkoli to samozřejmě není vždycky snadné.

„Co vám k těm kontaktům a k tomu starému případu řekl Chalífi?“ otázala se.

„Tvrdil, že tehdy to ještě nebyl jeho telefon. Prý si ho koupil až letos v únoru nebo březnu.“

„Můžete to vyvrátit?“ zeptal se náměstek.

„To ani není potřeba. Nedokázal říct, kdy přesně si telefon koupil, od koho ani za kolik. Je jasné, že si to vymyslel.“

„Dobře,“ přikývl ministr, který se chtěl posunout dál. „Jenže vy tomu Chalífimu, kterého minulý týden vrchní soud osvobodil, chcete teď odebrat povolení k pobytu?“

„Přesně tak,“ přikývla Eden Lundellová. „Na základě právě předložených faktů vás žádáme o odebrání povolení k trvalému pobytu, abychom ho mohli vyhostit zpátky do Alžírsku. Jeho jméno figuruje celkem ve třech případech příprav teroristických útoků. A jeden odsouzený terorista ho navíc při výslechu označil za spolupachatele.“

Ministr se opřel do židle.

„Existují nějaké překážky bránící jeho vyhoštění?“

„Vrchní imigrační soud došel k závěru, že ne. Alžírské tajné služby se v jeho případě nijak neangažovaly a samy nemají důvod ho zatknout. Tudíž mu nehrozí trest smrti ani mučení.“

Do debaty se vložil náměstek ministra:

„A co důvody, na jejichž základě mu byl udělen azyl?“

„Ty už pominuly,“ zavrtěla hlavou Eden Lundellová.

„Otec i bratr Chalífiho zesnulé manželky se před časem zabili v autě a zdá se, že zbytek rodiny o jeho potrestání nijak neusiluje.“

Fredrika mlčela. Tohle byl pro ni nový svět.

„Čím se ten Chalífi živí?“ zeptal se ministr.

„Pracuje jako vychovatel v družině.“

Fredrika si vzpomněla, jak domnělého teroristu prezentovala média. Jako dobrého člověka hovořícího plynně švédsky a jdoucího příkladem dětem, které si jen obtížně hledají cestu do švédské společnosti. Filantrop, nebo terorista? Tyhle dva obrázky se podle Fredriky zcela vylučovaly.

Ministrova židle zavržala o podlahu.

„Jak to bude vypadat v médiích?“ zeptal se s vráskou na čele. „Chalífiho právě osvobodil vrchní soud, ale tajná policie a vláda stejně rozhodnou o jeho vyhoštění?“

„Máme jinou možnost?“ opáčila Eden Lundellová.

„Chcete ho tu nechat a dát ho sledovat? Riskovat, že se stane vzorem pro děti přistěhovalců? Hrdinou, který by mohl inspirovat další lidi k ozbrojenému boji? To pochopitelně můžeme. Ale v tom případě bychom se všichni dopustili závažného profesního pochybení. Naším úkolem je dohlížet na to, aby si Švédsko nehřálo na prsou hady představující potenciální bezpečnostní riziko.“

Eden Lundellová zavrtěla hlavou a pokračovala:

„Takový dominový efekt nemůžeme riskovat. Musíme být nekompromisní. Bez několika kritických člán-

ků se to sice neobejde, to je jasné, ale lidem, jako je Chalífí, tím vyšleme jasný signál: Se švédskou demokracií si není radno zahrávat.“

Ministr se tvářil zamyšleně a Fredriku napadlo, odkud asi Eden Lundellová pochází. Takhle by se totiž žádný Švéd nevyjádřil a také to vypadalo, že šéf oddělení se za její projev trochu stydí.

Mlčení, které nastalo, přerušilo až hlasité pípání telefonu.

„Pardon, zapomněla jsem si vypnout zvuk,“ omluvila se Eden Lundellová a vytáhla telefon z kapsy.

Fredrice neuniklo, jak ji kolegové zpražili pohledem.

Lundellovou však očividně názor ostatních nezajímal. Nerušeně si přečetla textovou zprávu a oznámila:

„Na policii volal někdo, kdo tvrdil, že ve Stockholmu vybuchne několik bomb. Mimo jiné i tady na Úřadu vlády.“

Do minuty bylo po schůzce. Příslušníci tajné policie opustili místnost tak rychle, až se zdálo, jako by se snad vypařili.

5

13:35

Alex Recht kdysi nesnil o ničem jiném než o práci u tajné policie. Nebyl však sám a vyvolených bylo málo. Rok za rokem čekal na ten zázračný telefonát, který by mu změnil život. Na hlas oznamující, že je o něj zájem, že bude jedním z mála poctěných.

Nakonec se skutečně dočkal. Byla neděle a Alex s Lenou právě natíral plot. Nepředstavili se. Ani nemuseli. Alex přesto věděl, kdo volá. Sdělili mu jen čas a místo schůzky, na kterou se dostavil s pětiminutovým zpožděním a informací, že o nabídku nemá zájem. Do té doby už totiž stihl poznat několik příslušníků tajné policie a všichni podle jeho názoru působili strašně znuděně. Což samozřejmě jako důvod odmítnutí neuvedl. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že ho jeho současná práce naplňuje a rád by v ní setrval.

„Mohl byste se kdykoli vrátit,“ namítl jeden z nich.

Tím si ovšem Alex nebyl tak jistý. Kdyby opravdu nastoupil k tajné policii, hrozilo by, že by tam už zůstal, a tato představa ho ani v nejmenším nelákala.

Poté, co lukrativní nabídku odmítl, už druhou šanci nedostal. Ne snad že by na ni čekal, ale protože si postupem času získal pověst jednoho z nejlepších švédských kriminalistů, dalo by se předpokládat, že ho tajná policie osloví znovu. Jenže neoslovila.

Snad tušila, že stále nemá zájem.

Alex nyní seděl mlčky ve své kanceláři a přemýšlel. Čtyři údajné bomby na čtyřech různých místech v centru Stockholmu: v Národní knihovně, na hlavním nádraží, v obchodním domě Åhléns a nakonec v Rosenbadu, kde sídlil Úřad vlády a několik ministerstev. Proto se také ve věci začala angažovat tajná policie. Alexovi jeho nadřízený sdělil, že jen co tajní provedou analýzu situace, spojí se s ním.

Situace vyžadovala okamžitou akci. Alex usoudil, že jde pravděpodobně o falešný poplach. Někdo se nejspíš strašlivě nudí a snaží se vyvolat chaos. Je však nutné postupovat opatrně. Švédsko si nemůže dovolit další teroristický útok, a už vůbec ne pochybení ze strany policie.

Podle slov volajícího měla být první bomba odpálena v pět hodin odpoledne téhož dne, druhá ve čtvrt na šest a další dvě se čtvrt hodinovými rozestupy. Přitom nebylo jasné, které místo se má stát terčem útoku jako první, ani to, kdo za údajnými útoky stojí.

Jisté bylo jen to, že mezi pátou a šestou hodinou budou příslušná místa plná lidí.

Tajná policie se samozřejmě snažila volajícího identifikovat, jenže všechny hovory přišly z anonymních SIM karet a volající navíc použili pozměňovač hlasu. Alex překvapeně povytáhl obočí. To bylo nanejvýš neobvyklé, až směšné. O něčem podobném slyšel naposledy někdy v osmdesátých letech.

Byl přesvědčený, že autorem všech výhrůžek je tentýž člověk. Přesto zažádal o rychlou lokalizaci hovorů pomocí záznamů z telefonních vysílačů. Jednotlivé hovory od sebe dělily pouhé tři minuty, takže pokud byl volající jen jeden, nebude těžké to zjistit.

Na stole zazvonil telefon a ve sluchátku se ozval ochraptělý ženský hlas:

„Eden Lundellová, tajná policie. Volám kvůli těm bombám. Dostala jsem na vás telefon od Hjärpeho.“

Hjärpe byl Alexův nadřízený. Pokud o hovoru věděl, bylo všechno v pořádku. Podle praskání v telefonu Alex usoudil, že volající se zřejmě nachází někde venku.

„Čekal jsem, že zavoláte,“ řekl Alex. „Co pro vás můžu udělat?“

Tajná policie. Tak blízko, a přece tak daleko. Jako samostatný uzavřený vesmír.

„Potřebuju s vámi mluvit osobně. Mohl byste přijít k nám?“

Alex s tajnou policií nikdy nespolupracoval. Pochopitelně věděl, že se podílí na velkých případech, jako byla například vražda ministryně zahraničí Anny Lindhové v obchodním domě NK v centru Stockholmu, ale sám něco takového nikdy nezažil.

„Samozřejmě. Rád přijdu,“ slíbil.

„Výborně. Vyzvednu vás dole u dveří na Promenádě.“

Promenáda bylo vžité označení pro dlouhou chodbu protínající všechny ohyzdné budovy tvořící architektonický komplex Kronoberg, v němž sídlila státní, stockholmská i tajná policie.

„Budu tam za pět minut.“

„Radši za deset. Jsem teprve na cestě. Byla jsem na poradě na Úřadu vlády.“

Nebylo v pořádku, aby někdo vyhrožoval Úřadu vlády bombovým útokem den před tím, než se měla v parlamentu konat debata o integraci přistěhovalců. Tím méně necelou hodinu poté, co Eden Lundellová osobně ujistila ministra spravedlnosti, že debata nevyžaduje zvýšená bezpečnostní opatření.

„Nemusí jít o nic vážného,“ pokrčil rameny vedoucí analytik Sebastian, jehož Eden potkala u výtahu. Stih-

la si hodit do kanceláře kabelku a nyní právě mířila dolů, kde měla vyzvednout Alexe Rechta.

Od podezřelého teroristy k bombové výhrůžce. Člověk se zaměstnáním, jaké měla Eden Lundellová, by jen těžko mohl prohlašovat, že na světě je krásně.

„Můžeme to risknout?“ zeptala se Eden.

Sebastian se zatvářil nešťastně.

„To samozřejmě ne.“

Eden netrpělivě tiskla tlačítko pro přivolání výtahu.

„Nechci vidět to haló, až evakuujeme hlavní nádraží a Úřad vlády.“

Vrchní analytik souhlasně přikývl.

„Ale kdybychom je neevakovali, asi by nám nikdo nepoděkoval.“

Eden se suše zasmála.

„To máš pravdu.“

Vzápětí zvažněla. Dveře výtahu se otevřely a Eden se obrátila na kolegu.

„Proč zrovna Úřad vlády? Vždyť ta debata bude v parlamentu. A navíc až zítra.“

„Protože tady o žádnou debatu nejde.“

„A o co tedy?“

„To netuším. Třeba se jenom někdo nudí. Nebo nás zkouší.“

Eden nastoupila do výtahu, avšak ještě strčila ruku do zavírajících se dveří.

„Mimochodem, nevíš něco o Alexi Rechtovi? Pracuje pro státní policii.“

„Je ti podobný.“

„Jak to myslíš?“

„Je opředený pověstmi.“

Eden ruku stáhla a dveře se zavřely.

Fredrika Bergmanová dostala za úkol vyhodnotit potenciální důsledky vyhoštění Zakariji Chalífiho, což

v praxi znamenalo, že se za žádnou cenu nesmí opakovat podobná situace jako před několika lety, kdy byli dva vyhoštění Egypťané ve své vlasti podrobeni mučení. Jak tomu však předejít? V tom jí nikdo nedokázal poradit. Věděla jen, že kdyby se akce nezdařila, padaly by hlavy. Myšlenky jí stále zabíhaly k výhrůžkám bombovými útoky, o nichž se těsně před odchodem zmínila Eden Lundellová. Napadlo ji, jestlipak s tajnou policií spolupracuje i Alex.

Proč mě to vlastně zajímá? zeptala se sama sebe. Už nejsme kolegové a já mám dost vlastních starostí.

Opřela si hlavu do dlaní a pustila se do čtení Chalífiho výpovědi podané v souvislosti s žádostí o azyl.

Na jaře 2006 potkal Zakarija Chalífi svou velkou lásku. Byla sice z úplně jiné rodiny, než do jaké by se měl podle otceva přání přiznít, avšak otec nakonec přimhouřil oko a popřál oběma zamilovaným hodně štěstí.

Až potud bylo všechno v pořádku. Dokonce i dívčini rodiče měli zpočátku pro mladou zamilovanou dvojici pochopení. Zakarija pocházel ze slušné a spořádané rodiny, studoval na několika univerzitách a dalo se očekávat, že si obstará dobré zaměstnání. Jeho milá byla také vzdělaná. Snoubenci se shodli na tom, že po svatbě začnou oba pracovat. Dívka požádala svou matku, jestli by jí v budoucnu mohla pomoci s případnými vnoučaty, a ta souhlasila.

Happy end se však jako v tolika podobných případech nekonal. Dívčin otec se totiž náhle rozhodl, že dceru raději provdá za syna svého obchodního partnera. Požadoval po ní, aby se na čas přestala stýkat se svým milým a dala šanci muži, kterého jí vybral otec. Na to ovšem dívka odmítla přistoupit, což v rodině vyvolalo velké rozbroje. Podle Chalífiho výpovědi spolu milenci utekli a usadili se v jiném městě, kde ovšem nemohli sehnat práci a třeli bídu s nouzí. Tehdy také

zjistili, že čekají dítě. Na imigračním úřadu Chalífi vypověděl, že se na potomka moc těšili, ale zároveň měli strach z reakce svých rodin, jelikož ještě nebyli svoji. Proto narychlo uspořádali svatbu. Jenže dívčíným rodičům se přece nějak doneslo, že jejich dcera otěhotněla ještě za svobodna, a byl oheň na střeše. Chalífiho manželka se zabila v autě v pátém měsíci těhotenství.

Chalífi tvrdil, že mu zavolal její nejstarší bratr s tím, že havárii sám naaranžoval, a že jen co se mu naskytne vhodná příležitost, zabije i svého švagra. K vraždám ze cti dochází na mnoha místech na světě, někdy dokonce i v Alžírsku. Chalífi uprchl ze země jen pár týdnů po manželčině smrti.

Nyní, o pouhých pár let později, figuruje v nejnovějším případě tajné policie a hrozí mu vyhoštění ze země. Navzdory tomu, že má trvalý pobyt, stálou práci i přítelkyni. Pokud jde o bezpečnost země, má státní aparát dalekosáhlé pravomoci.

Fredrika se snažila zachovat chladnou hlavu, ale bylo to těžké. Vyhostit někoho, komu byl udělen azyl, byla vážná věc a dotyčnému by obrátila život vzhůru nohama. Proto také tajná policie této možnosti využívala nanejvýš sporadicky. Podobné případy byly zcela výjimečné.

Na druhou stranu ovšem nebylo možné ignorovat okolnosti případu. Strach z terorismu byl během posledních deseti let ochromující. A ruku v ruce se strachem kráčela i opatření, která by dříve nepřipadala v úvahu. Jak ale zajistit, aby k úhonně nepřišel nikdo nevinný?

Pořádkové síly vždy stály před dilematem. Ať se jednalo o jakoukoli trestnou činnost, vždy existovalo riziko, že budou potrestáni nevinní lidé. V případech podezření z terorismu však byla situace ještě naléhavější. Důsledky špatného rozhodnutí mohly být zcela ničující.

Fredriku práce tajné policie vždy fascinovala, avšak od té doby, co sama začala pro policii pracovat, zjistila, že ji provází nezaslouženě dramatická pověst. A možná si za to mohla sama. Navzdory tomu, že tajná policie hlásala strategii maximální otevřenosti, Fredrice připadalo, že se spíš čím dál tím víc uzavírá do sebe.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř nahlédl Fredričin kolega.

„Novináři se úplně pominuli.“

„Kvůli těm bombám?“

„Jo. Chtějí vědět, jestli vláda bere situaci vážně a jestli ty výhrůžky nemohou nějak souviset s těmi odsouzenými teroristy nebo se zítřejší parlamentní debatou.“

Fredrika si z celého srdce přála, aby tomu tak nebylo.

Přesto jí ta souvislost připadala poměrně jasná. Problémy se šířily jako kruhy na hladině. Bylo jich čím dál víc.

Pokud je tohle začátek něčeho nového, jak to asi skončí?

6

14:01

Sešli se v zasedací místnosti v patře, kde sídlila tajná policie. Vyšetřovatelé, analytici a Alex Recht. Poradu vedla Eden Lundellová. Alex stručně shrnul, k čemu během krátkého vyšetřování dospěl. Čtyři anonymní SIM karty, čtyři telefonáty, pravděpodobně jeden volající. To bylo všechno.

„Kdy bude hotová lokalizace těch hovorů?“ zeptala se Eden Lundellová, která rázem zapoměla na případ Zakaríji Chalífiho. Momentálně existovalo jen tady a teď. Čtyři potenciální bomby, čtyři možné terče útoku.

„Během pár hodin,“ odpověděl Alex.

Času nebylo nazbyt. Pokud mají brát výhrůžky vážně, musí okamžitě jednat.

Eden Lundellové se Alex zamlouval, což bylo s podivem. Jen málokdy jí byl někdo na první pohled sympatický. Vůči cizím lidem bývala obvykle ostražitá. S Alexem Rechem to však bylo jiné. Vedoucí analytik Sebastian poznamenal, že je jí Alex podobný, a možná na tom bylo něco pravdy.

„Jaký navrhuje postup?“ obrátila se Eden na Alexe. „Co byste dělal, kdyby mezi potenciálními terči útoku nebyl Úřad vlády a byl by to jen váš případ?“

Alex svažtil čelo. To bylo Eden také sympatické. Znamenalo to, že nejdřív přemýšlí a teprve potom mluví,

ačkoli jsou všichni pod tlakem. Panika jen málokdy něčemu prospěje a Eden vždycky iritovalo, jak málo lidí, s nimiž se během své kariéry setkala, to chápe.

„Nelíbí se mi, že výhrůžka obsahovala konkrétní časy, kdy mají být bomby odpáleny, ani to, že útoky ohlásily čtyři různé telefonáty a volající měnil hlas. Navíc mi není jasné, jak může někdo vyhrožovat bombou na tak odlišných místech, jako je obchodní dům a Národní knihovna.“

„Jaký z toho vyvozujete závěr?“ vložil se do hovoru Sebastian.

Alex vzhlédl.

„Navrhuju všechna čtyři místa okamžitě evakuovat. V nejhroším riskujeme jen to, že půjde o planý poplach.“

„Souhlasím,“ přikývla Eden Lundellová a ukázala prstem na jiného kolegu.

„Vezmi si evakuaci na starost. A snaž se o co největší diskrétnost.“

Alex se usmál.

„Obávám se, že diskrétnost je v tomhle případě vyloučená. Musíme se připravit na šílený cirkus.“

Sebastian zvedl ruku na znamení, že chce něco říct.

„Ano?“ vyzvala ho Eden.

„Můžeme vyloučit, že se jedná o krycí manévr?“

„Jak to myslíš?“

„Zítřka v půl desáté začne v parlamentu nejkontroverznější debata roku a my jsme právě předelegovali všechny síly na vyšetřování čtyř potenciálních bombových útoků na úplně jiných místech.“

Do okenní tabulky za Eden hlasitě bubnoval děšť, nevnímala ho však. Jak mi mohlo uniknout něco tak evidentního? ptala se v duchu.

„Nic mi do toho není,“ ozval se Alex, „ale nebylo by na místě debatu zrušit? Nebo aspoň posunout? Dokud nezjistíme, oč tu vlastně jde.“

Sebastian položil Eden ruku na rameno.

„Souhlasím. Ještě před pár hodinami jsme ujišťovali ministra spravedlnosti, že debata nevyžaduje žádná zvýšená bezpečnostní opatření, jenže to teď samozřejmě neplatí. Musíme tu debatu zrušit, nebo aspoň odložit.“

Eden Sebastianovu ruku setřásla.

„O tom musí rozhodnout generální. My mu jen můžeme říct svůj názor.“

Výrazem generální myslela generálního ředitele tajné policie Bustera Hanssona.

„To jistě,“ přikývl Sebastian.

Eden pohlédla na hodinky. Čas příšerně letěl. Přála si, aby mohla zběsile se pohybující ručičky přibrzdit.

O pouhou čtvrt hodinu později rozhodl nejvyšší šéf stockholmské policie spolu s generálním ředitelem tajné policie o evakuaci všech čtyř potenciálních terčů útoku. Stockholmská policie dostala na starost praktickou stránku věci. Alex spěchal dlouhou chodbou zpátky do své kanceláře a cítil, jak se mu zrychluje tep. Být tu teď Peder Rydh, byl by ve svém živlu. Ten takové tempo miloval. A být tu Fredrika, nabádala by nás naopak k rozvážnosti.

Výhrůžky čtyřmi bombovými útoky zastínily veškeré ostatní zprávy. Novináři kladli stovky otázek, na něž ovšem policie neznala odpověď. Mezi evakuacemi oněch čtyř míst nastal krátký časový prostoje, který policie využila k evakuaci zaměstnanců parlamentu a k propatrávání budovy s pomocí psů vycvičených na hledání výbušnin. Po čtvrté hodině to novináři zjistili a budovu parlamentu doslova oblehli.

Všechny pochopitelně zajímalo, zda bude debata odložena. Eden Lundellová měla pravdu v tom, že to nespadá do její kompetence. Alex předpokládal, že

k případnému odložení muselo vypracovat analýzu jiné oddělení tajné policie a rozhodnout o něm musel generální ředitel.

Co já o tom vlastně vím? přemítal Alex. Jednou jsem práci u tajné policie odmítl a nevidím do toho. Podezření, že by byl útok namířen proti parlamentu, sice znělo logicky, ale na druhou stranu tomu nic nenasvědčovalo.

Alex nedokázal přestat myslet na Eden Lundellovou. Znal ji samozřejmě podle jména, avšak teprve teď se s ní poprvé setkal osobně. Jak je možné, že se nesetkali dřív? Vždyť několik let pracovala u státní policie.

Eden nebyla vzděláním policistka, absolvovala však speciální program pro vedoucí pracovníky a měla takové zkušenosti a reference jako málokdo jiný. Bylo na ní vidět, že se nebojí ušpinit si ruce. Nebyla to v žádném případě typická šéfká bazírující na administrativě a vzdálená realitě. Právě naopak. Alex se přistihl při myšlence, že by se mu líbilo s ní spolupracovat.

Zaběhl si do pracovny pro bundu a vydal se ven. Neměl nejmenší chuť sedět v kanceláři. Chtěl být tam, kde se něco děje. Zašel za svým nadřízeným a oznámil mu, že jede do parlamentu. Ne snad, že by potřeboval všechno kontrolovat, ale chtěl být tam, kde se něco děje. Díky tomu třeba snáz pochopí, oč tu vlastně jde.

Služební auto stálo v ulici Polhemsgatan. Alex odemkl a usedl za volant. Přestože k autu skoro utíkal, stihl promoknout.

Vtom si všiml, že se ve zpětném zrcátku mihla Eden Lundellová. Také vyběhla ze dveří policejní stanice, přeběhla přes ulici a pokračovala k vozu zaparkovanému o kousek dál. Že by taky jela do parlamentu? V tom případě by ji snad Alex mohl svézt. Eden však byla rychlejší. Než se Alex nadál, nastartovala a vyrazi-

la. Třeba má namířeno někam úplně jinam, řekl si a na chvíli se zamyslel.

Koho napadlo, že by cílem útoku mohl být i parlament? přemítal. Za nastalý zmatek si policisté mohou sami. Otočil klíčkem v zapalování a uvědomil si, že přesně o tohle možná někomu jde. Způsobit chaos.

Bylo evidentní, že bombové výhrůžky vyvolaly strach. Fredrika Bergmanová a její kolegové z ministerstva spravedlnosti, kteří měli kanceláře v Rosenbadu, byli evakuováni. Fredrika si sbalila nejdůležitější papíry a dostala přidělené provizorní místo v budově ministerstva zahraničí v ulici Fredsgatan, kde mohla pokračovat v práci na případu Chalífí. Ve vzduchu byla cítit nervozita. Zavolala několika kolegům. Nikdo neslyšel nic nového, nikdo nevěděl, oč jde. Fredrika pokračovala v práci na případu Chalífí. Vyřizovala telefonáty, mimo jiné volala na imigrační úřad, Vrchní imigrační soud a na policii. Nikde žádné polehčující okolnosti. Chalífí musí být vyhoštěn.

Poslouží jako odstrašující případ pro ty, které by napadlo zneužívat principy demokracie a otevřené společnosti. Třeba i pro toho idiota, co dnes Stockholmu vyhrožuje hned čtyřmi bombami.

Fredrika byla jako na trní. Jak to, že ji úkoly, které dostala na starost, nikdy nebaví? Proč si vždycky přeje být někde jinde?

Občas ji napadlo, že snad nikdy nenajde práci, která by ji plně uspokojovala. Hon za štěstím však poněkud utlumilo narození dětí. Ty brzdily její hlad a touhu po vyšších metách, za což jim byla vděčná. Měla pocit, že dospěla.

Prstem přejela po fotografii syna, kterou měla před sebou na stole. Tolik se podobal tatínkovi. Kéž by se Spencer dožil vysokého věku, aby jeho syn neztratil otce příliš mladý.

Myšlenky na Spencerův věk ji vždycky dokázaly rozrušit. Proto raději otevřela webový prohlížeč a přečetla si několik článků referujících o údajně nastražených bombách. Tyto zprávy během pouhé hodiny paralyzovaly celé centrum Stockholmu.

Uprostřed jednoho textu narazila na Alexovo jméno.

Kriminální komisař Alex Recht se odmítl vyjádřit k otázce, jak policie posuzuje výhrůžky bombovými útoky. Veřejnost nicméně ujistil, že státní, stockholmská i tajná policie úzce spolupracují a přijmou veškerá potřebná bezpečnostní opatření.

Fredrika poprvé od chvíle, kdy u policie skončila, pocítila cosi jako stesk. Alex byl s přehledem nejlepší šéf, pro kterého kdy pracovala. Bezmyšlenkovitě se natáhla po mobilu.

Alex telefon zvedl po třetím zazvonění.

„Nevím, kde mi hlava stojí, Fredriko.“

„Já vím. Chtěla jsem jen...“

Co vlastně chtěla? Na co myslela, než mu zavolala? Vůbec na nic.

„Chtěla ses zeptat na ty výhrůžky?“

„Jo.“

Hlas měla tak tichý, a Alex tak sebejistý.

„Nevím, co ti mám říct. Je to šílenství. Bomby po celém městě.“

V telefonu se ozývalo praskání. Alex je zřejmě někde venku.

Fredrika pohlédla z okna. Pršelo. Jako obvykle v tuhle roční dobu. Alexův hlas ji uklidňoval. Pokud má ty bomby na starosti on, určitě to dobře dopadne.

„A co parlament?“

„Zatím nevíme nic jistě, ale je možné, že ty výhrůžky jsou jen zástěrka, jak od něj odpoutat pozornost a vyhodit ho do vzduchu.“

„Panebože.“

„Pokud to někdo opravdu vymyslel takhle, je to ďábelský scénář.“

Fredrika se zadívala na monitor počítače.

„Jestli se ta debata zruší, bude to voda na mlýn všech rasistů.“

„Ještě se nezrušila,“ namítl Alex. „Ale možná se bude muset přesunout. Předseda parlamentu pěkně zuřil, když za ním byla tajná policie. Trvá na tom, že debata musí za každou cenu proběhnout zítra.“

Předseda parlamentu byl proslulý zejména dvěma věcmi: temperamentem a vřelým humorem. Fredrika neznala nikoho, kdo by ho neměl rád, bez ohledu na stranickou příslušnost.

„Musím končit,“ prohlásil Alex.

„Kdyby něco, klidně zavolej.“

Ve sluchátku slyšela Alexův dech.

„Stýská se ti po policii?“

Fredrika se zamyslela.

„Ne, vůbec ne. Jsem na ministerstvu moc spokojená. Spousta papírování a hlášení. Znáš mě, to mi vyhovuje.“

„Myslel jsem, že jsme se nakonec shodli na tom, že jsi jako všichni ostatní a baví tě spíš práce v terénu.“

Na to Fredrika nezareagovala, Alex proto hovor uzavřel:

„Dávej na sebe pozor a brzy zase na viděnou.“

Zavěsil a Fredrika odložila telefon. Bylo za deset minut pět. Brzy má vybuchnout první bomba.

Eden Lundellové se začaly vlhkem vlnit vlasy a déšť jí uhasil cigaretu. Zatracené počasí, zaklela v duchu, ne-

dokouřenou cigaretu odhodila a vešla do budovy parlamentu.

„Promiňte, ale sem teď nesmíte,“ zastavil ji uniformovaný policista ve dveřích.

Eden vytáhla z kapsy služební průkaz a policista ustoupil.

Když Eden před chvílí oznámila Sebastianovi, kam se chystá, zadíval se na ni, jako by se úplně pomátla na rozumu.

„Velíš teď celé jednotce. Takové výjezdy by sis měla odpustit.“

Myslel to zřejmě dobře soudě podle tónu, jímž obvykle rodiče mluví s malými dětmi. Eden na rozdíl od většiny lidí se svými dětmi vždycky hovořila stejným tónem, jakým se bavila s dospělými.

„Kašlu na to, co si myslí ostatní.“

Sebastian se zatvářil podrážděně.

„Jestli tam pojedíš, měla by sis aspoň vzít někoho k ruce. Třeba některého z mých analytiků.“

Eden nedokázala skrýt pohrdání:

„Chceš říct nějakého toho pseudoarabistu?“

Nejradši by se kousla do jazyka, ale už to bylo venku. Sebastian, který byl samozřejmě ke kolegům loajální, div nevyletěl z kůže:

„To jsi teda přehnalá. Nechápu, co...“

„Máš pravdu. Nic nechápeš. Ale to nevádí. Jenom mě prosím tě nech v klidu pracovat. Než se sejdu s generálním, musím vědět, o čem mluvím.“

Byla to zbytečná hádka. Sebastian patřil k Edeniným nejoblíbenějším kolegům a ona teď urazila jeho tým. Označila je za pseudoarabisty. Tím myslela všechny, kteří se v životopise chlubili několikaletým studiem arabštiny, a přitom nebyli schopni absolvovat jednoduchý rozhovor v arabštině bez asistence tlumočnicka. Což samozřejmě nevyprávělo nic o jejich analytických

schopnostech. Sebastianovi analytici totiž byli schopní a zdaleka ne všichni studovali arabštinu. Studium a praktické znalosti jsou v případě arabštiny dvě odlišné věci. Do prdele, zaklela Eden v duchu. Za tohle se mu budu muset omluvit. Kdyby si na mě stěžoval, mohlo by se to pěkně rozmáznout.

Teď se však Eden potřebovala soustředit na parlament.

Takový nudný barák. Kam se hrabe na britský nebo francouzský parlament. *Nebo izraelský.*

Jeruzalémský Knesset byl příkladem jednoduché krásy. Připomínal krátkou historii izraelského státu i prastarý původ jeho národa. Kdyby to bylo tak, jak chtěl Edenin manžel Mikael, přestěhovali by se spolu s jejími rodiči do Izraele už dávno. Eden si však absolutně nedokázala představit, že by zrovna tam vychovávala děti, což jako argument stačilo. Pokud jeden Žid odmítl emigrovat, zůstával doma i zbytek rodiny.

O kus dál na chodbě parlamentu narazila na Alexe Rechta zabraného do hovoru s jiným policistou. Zdvihl ruku na pozdrav.

„Taky jste to nevydržel a přijel jste se sem podívat?“ zeptala se ho Eden.

Alex se zatvářil rozpačitě.

„Musím si přece udělat představu o situaci.“

„V tom s vámi souhlasím. Našli něco?“

„Ne. Ale začali teprve před chvílí.“

Eden se rozhlédla. Všude se to hemžilo policisty. Pomyslela si, že podobně to nejspíš vypadá i na hlavním nádraží, v Národní knihovně, v obchodním domě Āhléns i v Rosenbadu.

Byla to podivná čtveřice.

V kapse jí zazvonil mobil.

„Co se to děje?“ ozval se Mikaelův hlas.

Kněz volající o radu své osobní policistce. Eden se bezděčně usmála.

„Nevíme,“ odpověděla mu a odvrátila se od Alexe.
„Mám si dělat starosti?“
„Cože? Ne, to určitě ne. Nemusíš mít strach.“
„Jak to, že ne? Viděl jsem televizní zprávy. Vždyť je to hotový Woodstock.“

Eden nechápala, jak to myslí. Omluvila se a zavěsila.

„To byl manžel,“ vysvětlila Alexovi, který se neptal.

„Taky policajt?“

„Kněz.“

Zdálo se, že se Alex rozesměje, ale nakonec se ovládl.

„Já vím,“ ušklíbala se Eden a prsty si pročísla mokré rozčuchané vlasy. „Nevypadám jako manželka kněze.“

Připojil se k nim policista v uniformě.

„Venku jsou davy lidí.“

Tak takhle to Mikael myslel. Woodstock.

„Jakých lidí?“

„Evakuovaných i čumilů.“

Eden cítila, jak se v ní hromadí frustrace. Někdo vyhrožuje ve Stockholmu bombami na čtyřech místech a oni preventivně a v podstatě bezdůvodně evakuovali i místo páté. Hlavou jí problesklo slovo *idioti*.

„O nic tu nejde,“ obrátila se k Alexovi rozhodným tónem. „Celé je to nesmysl. Ty výhrůžky, parlament, všechno. Někdo si z nás jenom střílí. Chce prostě vyvolat chaos. A potom se dívat. Nutno uznat, že ať to byl kdokoli, povedlo se mu to.“

Alex se podrbal na hlavě.

„Na takové závěry je příliš brzy. Nesmíme se ukvapovat.“

Eden pohlédla na hodinky.

„Je pět pryč a zatím nic nevybuchlo. A nevybuchne ani ve čtvrt a v půl.“

„Ještě bych počkal,“ namítl Alex.

Pokud má Eden pravdu, bude Stockholm nedotčený i po tři čtvrtě na šest.

8

19:10

Krise přišla a opět pominula. Ani v šest hodin nedošlo k výbuchu, a co se týče parlamentu, tajná policie sdělila, že budou budovu dál prohledávat, nicméně neočekávají, že by něco našli. Předseda parlamentu oznámil, že debata o integraci přistěhovalců se zítra ráno uskuteční podle plánu.

Hlavní nádraží a obchodní dům Åhléns se těsně po sedmé hodině opět otevřely veřejnosti a přibližně ve stejnou dobu padlo rozhodnutí, že se zaměstnanci Národní knihovny a Rosenbadu mohou vrátit na pracoviště, pokud by si potřebovali vynahradit promarněný čas.

Fredrika Bergmanová se na ministerstvu zahraničí zdržela i po skončení pracovní doby. Nechtělo se jí domů, dokud se v té záležitosti s bombami nenajde nějaké rozuzlení. Jakmile nebezpečí pominulo a záhadné výhrůžky žily dál jen v novinových redakcích, vzala si Fredrika kabelku a vydala se domů.

V noci nemohla usnout. Ležela v potměšlé ložnici a dívala se na Spencera.

„Co je?“ zeptal se, aniž zvedl hlavu z polštáře.

„Nic. Jenom jsem ráda, že tě vidím.“

Vytušila, že se usmál.

„Aha.“

Zestárl v poslední době? Posunula se k němu blíž. Občas si všimla, že mu v obličejí přibýly nové vrásky, a přepadl ji strach. Nesmí stárnout rychleji než dosud. Je o pětadvacet let starší a propast mezi nimi se nesmí dál prohlubovat. Pohládila ho po čele a Spencer zavřel oči. Určitě každou chvíli usne. Jako pokaždé, když se pozdě večer milovali. Svůj vztah drželi řadu let v tajnosti a vídali se jen po večerech a po nocích. Tehdy nebyli na sex nikdy unavení.

To se ovšem po narození dvou dětí a šíleném období způsobeném jednak Spencerovým rozvodem a jednak lživým obviněním ze znásilnění hodně změnilo. V poslední době byli rádi, když mohli večer prosedět vedle sebe na gauči a usnout u bezduchého televizního seriálu.

Fredrika si to nerada připouštěla, ale nestárl jen Spencer. Už si ani nevzpomínala, kdy se naposledy doopravdy opila. Snad na jedné neuvěřitelně nudné recepci v New Yorku, kterou uspořádali Spencerovi kolegové.

„Na co myslíš?“ zeptal se jí Spencer.

„Přemýšlím, kdy jsem se naposledy opila.“

Spencer otevřel oči.

„Cože?“

„Stali se z nás nudní staří patroni?“

„Nudní rozhodně ne, ale obávám se, že nemládneme.“

Fredrika se rozesmála.

„Díky za upřímnost.“

„Není zač.“

Spencer natáhl ruku a pevně k sobě Fredriku přitiskl.
Vždycky tě budu milovat.

Fredrika ho za ruku chytila a políbila ho na prsty. Rty se dotkla profesorského prstenu, který nosil vedle snubního prstýnku. Když se brali, nedokázala zadržet slzy. Celá ta léta, kdy byla jeho milenkou, ji ani jednou nenapadlo, že by spolu mohli doopravdy žít. Ani na

okamžik. A teď je Spencer najednou otcem jejích dětí a manželem. Jediné, co zatím nedořešili, bylo příjmení. Fredrika se odmítala přejmenovat a konzervativní Spencer pochopitelně také.

„Proč tak lpíš na tom, jak se jmenuješ?“ nechápal. „Nemohla by ses prostě zříct svého dívčího jména a bylo by?“

„Miláčku, a proč se ty nemůžeš zříct svého chlapeckého jména?“

Tím obvykle podobné debaty končily. Nakonec se shodli na tom, že na jménech nesejde.

Vždyt máme společně všechno ostatní.

Fredrika přejela prstem po Spencerově snubním prstenu a vzpomněla si na Eden Lundellovou. Překvapilo ji, že je vdaná. Nehodilo se to k ní. Působila tak tvrdě a nekompromisně. Skoro jako by požírala malé děti, jak se po poradě vyjádřil náměstek ministra.

Eden prohlásila, že se švédskou demokracií si není radno zahrávat. To je sice pravda, ale opravdu si s ní Chalífí, o jehož vyhoštění se teď jednalo, zahrával? Fredrika dobře věděla, že neexistuje lepší způsob, jak demokracii poškodit, než vyvolat strach. Děsilo ji, jak po teroristických útocích v loňském roce začali být lidé čím dál méně kritičtí k zákonům na ochranu osobních údajů a osobních svobod. Jako by svoboda jednotlivce byla luxusní zboží, které si lze dopřávat pouze za určitých okolností.

Mezi takové lidi nejspíš patří i Eden Lundellová. Eden s medovými vlasy a nejdělsíma nohama, jaké kdy Fredrika viděla, Eden páchnoucí cigaretovým kouřem, která navzdory elegantnímu kalhotovému kostýmu vypadala, jako by se právě vrátila z války.

Některé činy se ale neodpouštějí. Bylo by neprozřetelné a nebezpečné zbytečně riskovat. Policie i vláda mají přece ze zákona povinnost činit pro bezpečnost

země maximum. V šest hodin proto vláda oficiálně rozhodla o Chalífiho vyhoštění a o několik hodin později byl dotyčný zatčen. Teď už je určitě ve vazební cele.

Fredrika neměla s takzvanými *bezpečnostními případy* žádné zkušenosti. Během svého působení u policie se s tímto termínem dokonce ani nesečkala. Eden Lundellová i její kolegové jí při odchodu nechali na stole vizitky, jenomže Fredrika neměla nejmenší chuť jim zatelefonovat. A ze všech nejmíň Eden Lundellové.

Jakmile Spencer usnul, vytáhla Fredrika podklady, které k případu Chalífiho sestavil její kolega a které si vzala s sebou domů. Dozvěděla se však jen to, co se dalo vyčíst i na webu.

Úkolem tajné policie bylo dohlížet na to, aby se Švédsko nestalo útočištěm osob, jež by pro zemi mohly představovat bezpečnostní riziko. Policisté měli konkrétně vyhodnocovat původ, kontakty a aktivity vytipovaných cizinců a na jejich základě určovat, zda by dotyčný mohl být pro Švédsko nebezpečný. Ve většině případů souviselo potenciální riziko s terorismem, ale mohlo se jednat třeba i o špionáž. Policisté navíc museli též předvídat a vyhodnocovat, které osoby by mohly být nebezpečné v budoucnu. Jak to asi dělají?

Fredrika se nedokázala zbavit nepříjemného pocitu. Ještě před pár hodinami centrum Stockholmu zcela ochromily výhrůžky bombovými útoky, které se ukázaly jako plané, a to zrovna ve chvíli, kdy se v parlamentu chystá dlouho očekávaná debata o integraci přistěhovalců. Navíc týden poté, co vrchní soud odsoudil dva mladíky k mnohaletému odnětí svobody za přípravu teroristických útoků.

To nemůže být náhoda, přemítala Fredrika. Něco tu nehraje.

Výhrůžky byly určitě jen zastírací manévr. Nemůže to být jinak. Otázka jen zní, co se kdo snaží zamaskovat.

9

21:35

Bylo půl desáté večer a Eden Lundellová si v úkrytu za garáží zapálila dnešní poslední cigaretu. Kdyby ji viděli sousedi, pomysleli by si, že určitě začala i tajně pít. Eden se však schovávala proto, aby nemusela poslouchat Mikaelovy kritické poznámky.

Těsně před odchodem z práce jí zavolal Alex Recht a oznámil jí, že se jeho podřízenému podařilo lokalizovat ony výhrůžné telefonáty.

„Všechny čtyři hovory spojily vysílače v blízkosti letiště Arlanda a při posledním hovoru se volající stoprocentně nacházel v prostorách letiště.“

Alespoň nějaký záchytný bod, pomyslela si s úlevou Eden. Teď se přinejmenším o krok přiblížili odpovědím na otázky *kdo a proč*.

V oknech vedoucích do ulice bylo zhasnuto. Eden strčila klíč do zámku a automaticky se rozhlédla, než za sebou zavřela dveře, zamkla na dva západy a zapnula alarm. Nechápala lidi, kteří nedbají na vlastní bezpečnost.

Právě když odkládala bundu na věšák, ozvaly se na schodech Mikaelovy kroky. Eden si uvědomila, že jí bunda trochu páchne kouřem. Sakra. Vykročila manželovi naproti, aby ji zápach neprozradil.

Mikael se k ní naklonil a políbil ji na tvář. Eden za-

držela dech, ale to nepomohlo. Kouř se jí zřejmě držel i ve vlasech.

„Ty jsi kouřila?“

„Jo,“ pokrčila rameny.

Nemělo smysl lhát. Příště se nebude schovávat za garáží, ale sedne si normálně na schody. To bude pro všechny důstojnější.

„Nemohla bys s tím už konečně přestat?“

„Nemohla. Zbylo něco od večere?“

„Jo. Máš to na sporáku.“

Eden vešla do kuchyně a Mikael ji následoval. Raději se mu nedívala do očí. Přišla pozdě a páchne kouřem. Určitě jí bude vyčítat, že si dělal starosti, že měla zavolat, že přece nemůže pořád zůstat v práci takhle dlouho. Že musí myslet na děti.

„Mohlas mi zavolat.“

„Vždyť jsem volala.“

„Jo. Že přijdeš v sedm.“

„Víš přece, jaký jsme dneska měli blázinec.“

„To jo, ale musím vědět, co s tebou je. Musíš mi zavolat, když se zdržíš, Eden.“

Musím?

Vytáhla z kredence talíř, příbor a skleničku. Mikael dnes uvařil lasagne. To bylo nejoblíbenější jídlo jejich dětí. A její vlastně taky. Postavil se před ni, tak blízko, až musela vzhlédnout.

„Takhle to dál nejde, Eden.“

„Nech toho. Právě jsem nastoupila na nové místo.“

„Už jsi tam několik měsíců. A předtím u státní policie to nebylo o nic lepší.“

Na to Eden neměla odpověď.

„Holky se na tebe večer ptaly. Saba plakala. Ptala se, proč nejsi nikdy večer doma, abys jim přečetla pohádku na dobrou noc. Jako ostatní maminky.“

Eden cítila, jak se v ní hromadí vztek.

„Jako ostatní maminky? A co kdybych byla chlap? Taky bys mi vyčítal, že chodím pozdě?“

„To si piš, že jo.“

Mikael také vypěnil. Kolikrát ho viděla skutečně rozčileného? Mockrát ne. Vlastně by se to dalo spočítat na prstech jedné ruky. A to jejich vztah přečkal stěhování z Británie do Švédska i narození dvojčat.

Teď ale zuřil. Snad ještě víc, než když...

Eden se na to ani neodvažovala pomyslet. Jednou strašlivě zhřešila.

Kdyby Mikael nebyl kněz, určitě by ji opustil.

„Promiň,“ omluvila se mu. „Máme teď ale v práci samé velké případy a nemůžu říct, že musím domů dřív kvůli brečícímu dítěti.“

„Kvůli tvému dítěti, Eden.“

„Stejně to nejde. Holky se musejí naučit, že nejsou středobodem vesmíru.“

Mikael se zhluboka nadechl.

„Stačilo by, kdyby byly nejdůležitější pro tebe.“

Eden by nejradši namítla, že takhle to na světě nechodí, ale byla příliš unavená a měla hrozný hlad, než aby se pouštěla do takové debaty.

Mlčky strčila talíř s jídlem do mikrovlnky a počkala, až se jídlo ohřeje.

„Jak ses dnes měl ty?“ zeptala se.

„Dobře. Poprvé jsem se sešel s novou skupinou konfirmandů. Jsou jako všechny ostatní děti v jejich věku. Na první pohled nezajímaví, ale uvnitř zmatení.“

Eden ráda poslouchala Mikaelovo vyprávění o práci. Konfirmandi byli hezká protiváha k teroristům. Zatímco jedla, Mikael vyprávěl dál. Eden o svém dnešním dni neřekla ani slovo. Z Mikaelova líčení vyrozuměla, že sledoval soudní jednání v případě odsouzených teroristů, ale na nic se neptal, za což mu byla vděčná. Věděla, že jakožto kněz by jen těžko chápal, proč musí být

někdo jako Zakaríja Chalífí vyhoštěn ze země. Chalífího mezitím zadržela policie a za týden ho eskortují do rodného Alžírsku. Spravedlnosti bude učiněno zado-
st.

Dům byl ztichlý. Diana spala a Alex seděl sám v pracovně. Po tak intenzivním pracovním dni se mu vůbec nechtělo spát. Z fotografie na psacím stole na něj zářil Dianin široký úsměv.

Jeho děti si ji hned oblíbily. Alexova dcera se dokonce rozplakala, když rozpačitě vykoktal, že se s někým seznámil.

„Moc ti to přeju,“ řekla mu se slzami v očích.

Při vzpomínce na její slova Alexovi také zvlhly oči. Stejně tak se byl pořád schopen rozplakat při vzpomínce na Lenu – matku jeho dětí, s níž chtěl prožít celý život. Jenže vzápětí zjistil, že nic se nedá naplánovat a nic netrvá věčně. To poznání mu stále nahánělo strach. Co kdyby ho znovu stihl stejný osud? Na psacím stole měl pořád společnou fotografii Leny s oběma dětmi. Vyfotil je tak poslední léto, po které jí bylo dopřáno žít.

Teprve když se člověk na fotografii zadíval pozorně, všiml si, že je s Lenou něco v nepořádku. Na první pohled nebylo patrné, jak je unavená ani jak zhubla. Ani stín strachu v obličejí obou dětí. Dcera se jako vždy usmívala, Alex však dobře věděl, jak vypadá, když je šťastná a když není. Na téhle fotografii se tvářila přímo zoufale.

Syn měl vlasy rozčuchané jako puberták a tak umanutý pohled, až to Alexovi nahánělo husí kůži. Nikdy spolu nedokázali komunikovat. Každý pokus o hovor skončil hádkou a to si Alex jednu dobu myslel, že z obou dětí bude mít k synovi blíž. Teprve časem se ukázalo, jak moc se mýlil.

Alex si povzdychl a raději se soustředil na práci. Výhrůžky bombovými útoky se ukázaly jako falešné. Nikdo dnes neutrpěl újmu. Přesto v něm hlodal podivný neklid.

Čtyři potenciální bomby. Ne jedna ani dvě nebo tři, nýbrž čtyři. Namířené na čtyři údajné cíle v centru Stockholmu. Evakuace a prohledání všech míst si vyžádaly nebývalé množství policistů a maximální nasazení. Existovalo podezření, že se mohlo jednat o pokus odvést pozornost od něčeho mnohem horšího, ale nic takového se nepotvrdilo. Začalo to a skončilo čtyřmi výhrůžkami od člověka volajícího z blízkosti letiště Arlanda, který navíc použil posměšný hlas. Jakou sakra může mít souvislost vyhrožování bombovými útoky s největším letištem v zemi?

Úterý 11. října 2011

10

Let 573, 9:03

Bylo to chaotické ráno. Všechno nasvědčovalo tomu, že Erik dnes přijde pozdě do práce. Nejdřív měl zpoždění autobus a potom i příměstský vlak jedoucí na hlavní nádraží, následkem čehož Erik nestihl vyhlédnutý rychlovlak na letiště Arlanda. A další spoj jel kvůli nehodě na trase sníženou rychlostí.

Erik se snažil zachovat klid, ale cítil, jak se mu začínají potit dlaně a čelo. To nebylo pro pilota důstojné. Stejně jako zaschlý sunar na rukávu uniformy.

Erik byl rád, že si tak rychle našel práci. Ukázalo se, že píle, přirozený talent a trocha štěstí dokážou divy. Jen málo pilotů bylo podobně mladých. Bodlo ho u srdce.

Co by se stalo, kdybych selhal? Kdybych nebyl dost dobrý?

Pět minut před příjezdem k jižnímu peronu mu zazvonil telefon. Už po něm byla sháňka.

„Hned jsem tam,“ slíbil.

Jen co vlak zastavil, bleskově vyskočil.

Cestou mu zavolala také Claudie. Chtěla se rozloučit a slyšet jeho hlas. Za pár hodin odletí se synem do Jižní Ameriky k rodičům. Erika čeká let do New Yorku, odkud pak zamíří za rodinou na zaslouženou dovolenou. Už se nemohl dočkat, jak si budou dopřávat dlouhé večere, popíjet víno a tancovat dlouho do noci. A ráno si pořádně přispí. Claudiina matka se bude věnovat jejich

synovi, aby si rodiče mohli oddychnout. Podle Erikova názoru to bude i pro dobro dítěte. Být rodičem vůbec není snadné. Byly chvíle, kdy by si Erik klidně nechal uříznout ruku, jen aby se mohl pro jednou pořádně vyspat. Oběma stranám určitě prospěje, když si od sebe na chvíli odpočinou.

To náš vztah jen posílí.

V posledních letech došlo k velkému zpřísnění bezpečnostních kontrol, až to Erikovi připadalo přehnané. Dokud si lidé smějí vzít na palubu několik litrů alkoholu, je směšné rentgenovat jim příruční zavazadla a zabavovat manikúrové nůžtičky.

U fronty k bezpečnostní kontrole dostal Erik jakožto pilot přednost. Zaměstnanec ostražky, který ho znal od vidění, mu kývl na pozdrav.

„Špatné ráno?“

„Ani mi nemluvte.“

Oba muži se snažili rutinní kontrolu pokud možno urychlit. Kuffík projel rentgenem a Erik prošel detekčním rámem. Potom se rozběhl.

Už z dálky zahlédl kolegu Karima Sassiho, o němž Claudie jednou prohlásila, že „hezčího chlapa v životě neviděla“. S jistým sebezapřením musel uznat, že Karim opravdu vypadá dobře. Metr devadesát, černé vlasy, snědá pleť a charisma. Nejatraktivnější na něm ale byl jeho nakažlivý úsměv a hnědé oči sršící energií. V takových očích by se člověk snadno utopil, poznamenala Claudie, než jí Erik naznačil, že další komentáře by si mohla odpustit.

Musel však uznat, že Karim je sympatický. Za těch pár měsíců, co spolu létali, se stihli vcelku dobře poznat a občas se dokonce vídali i mimo pracovní dobu. Erik, který se v Karimově společnosti cítil příjemně, doufal, že by se z toho časem mohlo vyklubat skutečné přátelství.

Karim stál otočený k oknu a Erik viděl jeho tvář z profilu. Sevřené čelisti, přivřené oči. Jako vždycky se před letem soustředil. Nikdy nemluvil o tom, jak skvělé by bylo moct se během letu opít a trochu se prospat, jako to dělali někteří ostatní piloti.

„Už jsem si myslel, že budu muset letět bez tebe,“ poznamenal Karim, když k němu Erik celý udýchaný doběhl.

„Promiň. Všechno mělo dneska zpoždění. Autobus, vlak i rychlovlak.“

Karim se tvářil podrážděně, ale dál kolegovo zpoždění nekomentoval.

„Tak jdeme,“ zavelel jen.

Takové chování Erika překvapilo. Zase o tolik se neopozdil.

„Stalo se něco?“ zeptal se.

Karim si pročísl husté černé vlasy.

„Ne. Jenom si potrpím na pořádek. A taky jsem dostal zprávu, že dnes bude nad Východním pobřežím silná bouře.“

„Sakra. Dají se očekávat problémy s přistáním?“

„Je to možné. Pro jistotu jsem požádal o palivo na pár hodin navíc, abychom mohli případně počkat ve vzduchu nebo přistát jinde.“

„Na kolik hodin?“

„Na pět.“

Karim se otočil k Erikovi zády a vykročil k pilotní kabině.

V 9:30 – přesně podle letového řádu – stroj odstartoval.

Nebe nad mraky bylo jiné. Sytější. Jasnější. Neko-
nečný prostor, v němž neexistovaly žádné problémy. Právě proto se Erik stal pilotem: aby mohl být součástí něčeho většího. Při pomyšlení, že se právě nachází deset tisíc metrů nad zemí, se mu rozbušilo srdce.

Tohle se mi nikdy neomrzí.

U dveří kokpitu zazvonil zvonek. Karim se podíval na monitor. Letuška Fátima. Zazvonila znovu. Karim stiskl tlačítko, Fátima vešla do kabiny a zavřela za sebou dveře.

Byla bílá jako křída. Erikovi ten výraz vždycky připadal směšný, ale teď pochopil, že to bylo jen proto, že nikdy neviděl, jak to vypadá v reálu. Fátima měla tak bílé rty, jako by jí v nich vůbec neproudila krev.

„Tohle jsem našla na záchodě,“ hlesla a podala kapitánovi nadvakrát přeložený list papíru.

Karim ho rozložil a dal se do čtení.

„Co to je?“ zeptal se Erik.

„Výhrůžný dopis. Na palubě je prý bomba.“

„Cože? Kdo to psal?“

Fátima neodpověděla.

„Kde jste to našla?“ zeptal se jí Karim.

„Na záchodě v první třídě. Šla jsem zkontrolovat, jestli je tam dost toaletního papíru.“

„Viděl to někdo z cestujících?“

„Nevím. Ale myslím, že ne. To by mi určitě řekli.“

Do hovoru se vložil Erik:

„Vždyť jsme teprve teď zhasli kontrolku s bezpečnostními pásy. Kolik lidí mohlo stihnout dojít si na záchod?“

„Moc ne,“ špitla Fátima.

„Spíš nikdo,“ prohlásil Erik. „Můžu si to přečíst?“

Dopis obsahoval jen pár řádků. Po přečtení ho Erik vrátil Karimovi. Snažil se, aby se mu přitom netřásla ruka.

„Jak se to kurva dostalo na záchod?“ zeptal se.

„Muselo to tam být ještě před odletem,“ odpověděla Fátima.

„Kdo to tam mohl dát?“

„Někdo, kdo měl přístup do letadla.“